

eglutė 1970
gegužis

1970 GEGUŽIS

TURINYS

GĖLĖS MAMYTEI	3	D. Augienė
TAU, MAMUTE	8	D. Lipčiūtė
SVEIKINIMAS MOTINOS DIENAI	9	N. Jankutė
MISKE	12	L. Stačiokaitė
NEPAPRASTAS SVEČIAS	14	R. Šilėnaitė
OI, TAI BUVO!	18	R. Jotvingytė
KELIONĖ Į PASAKŲ PASAULĮ II	21	R. Rasa
AR ŽINAI?	27	J. Joga
GUDRUOLIS	28	G. Valaitytė
PAVEIKSLŲ PARODA	31	
MES VAIDINAME	32	

eglutė

PIEŠINIAI

- A. Sruoginienė — viršelis, psl. 3, 5, 6, 7, 9
L. Židonytė — 8
A. Balukas — 12
N. Palubinskienė — 13
R. Šilėnaitė — 14, 16, 17
Z. Sodeikienė — 18, 19, 20
B. Morkūnienė — 21, 22, 24, 25
E. Muliolienė — 26
V. Stančikaitė — 28, 29

"Eglutė": laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

"Eglutė" — "The Little Fir". Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription - \$5.00 yearly, single copy - .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

GĖLĖS MAMYTEI

Danutė Augienė

Tą rytą dangus buvo pilnas debesėlių. Andriukui jie atrodė, kaip sniego seniai. Bet ne žieminiai sniego seniai, o pavasariniai — aplaižytais pečiais, nutirpusiomis nosimis.

Pūtė šaltas vėjas. Andriukas negalėjo išeiti į lauką, nes turėjo slogą. Jis sėdėjo kambary ir žiūrėjo į kiemą ir į dangų.

— Bus šalta, — pranešė ponas per radiją. — Gali būti keli coliai sniego.

— Kaip smagu! — džiaugėsi Andriukas. — Bus sniego, bus ledo, bus čiuožykla! Vėl trauksim rogutes iš rūsio ir su Dėde Jurgiu važiuosim nuo kalniuko...

Palangėje buvo gėlių darželis. Bet gėlių dar nebuvo. Tik vienas mažas daigelis kalėsi iš žemės — sniegenėlė. Andriukas kasdieną pažiūrėdavo, ar daug užaugo. Šiandien sniegenėlės stiebelis tikrai augštesnis negu vakar! Bet staiga Andriukas susirūpino.

— Mama, kas atsitiks su sniegenėle, jei bus labai šalta?

— Ji sušals į leduką.

— Ar ji vistiek žydės?

— Ne, tada jau nebežydės.

— Tai blogai, — sumurmėjo Andriukas. Jam labai rūpėjo ta sniegenėlė. Tuoj bus mamytės gimtadienis, ir jam būtinai reikėjo gėlių. Jis norėjo duoti mamytei gėlių. Ir, svarbiausia, jis norėjo jas atnešti pirmiau negu tėtė. Tėtė mamai visad parneša gėlių. Kartais per kokią šventę, o kartais tik taip sau. Net per Andriuko gimtadienį tėtė parnešė šešis rožės žiedus ir padavė mamytei.

— Čia tau, mama, už Andriuko metelius, — sakė tėtė.

— Kodėl mamai, kodėl ne man? — paklausė Andriukas.

— Gėlės mamytei už tai, kad ji privargo tave mažytį nešiodama, — paaiškino tėtė. — Bus dovana ir tau, Andriuk, bet mamytei pirminė.

Andriukas nesuprato, kodėl mamytė privargo, kai jis buvo visai mažytis. Ji dabar niekad nepavargsta...

Vėjas pūtė vis smarkiau, lankstydamas medžių šakas. Nuplėšė kelis sausus, pernykščius lapus ir vaikė juos po kiemą.

— O jei lapai apklotų gėlytę, ar ji tada nesusaltų? — paklausė Andriukas mamos.

— Tada nesusaltų. Lapai jai būtų kaip kailiukai. Todėl rudenį paliekam lapus gėlių darželyje, nenugrėbiam.

Andriukas sugalvojo išbėgti į kiemą ir apkloti sniege-
nėlę lapais. Bet kaip? Mamytė tikrai neleis. Jis turi slogą.
Ir paaiškinti negali, kad jam labai svarbu gėlytę apdengt.
Jam labai svarbu, kad ji nesusaltų...

Suskambėjo telefonas. Mamytė atsakė.

— Teta Valė, ot ge-
rai! — nudžiugo An-
driukas. Teta Valė vi-
sad ilgai kalba.

Andriukas užsivilkė
švarkuką ir kepurę
užsidėjo. Jei pradės
čiaudėti, mama į lovą
paguldys. Jis tyliai iš-
ėjo per duris į kiemą.

Ant šakos kabojo
dar keli sudžiūvę la-
pai. Bet jie aukštai...
Andriukas atsinešė iš
garažo plytų. Sudėjo
vieną ant kitos. Atsi-
stojo ir siekė lapų. Per
aukštai. Sudėjo dar
dvi plytas. Dabar be-
veik... Andriukas pa-
sistiepė ant kojų pirš-
tų, ištiesė ranką ir —
nuskynė lapus. Krei-
vai sudėtos plytos su-
siūbavo, ir Andriukas
nudardėjo. Bet lapų
nepaleido ir beveik ne-
susimušė — tik koją
truputį įdrėskė.

Nubėgęs prie gėlių lysvės, Andriukas klojo savo sniegenėlę. Bet vėjas gudresnis — čiupo lapus ir ėmė nešioti po kiemą. Andriukas puolė gaudyti. Surinko visus. Atsargiai apklojo gėlytę, apkamšė grumsteliais ir žemėmis.

— Nesušalk, gėlyte. Man tavęs reikia mamytės gimtadieniui!

Laimingas Andriukas nėrė į kambarį. Mamytė dar tebekalbėjo telefonu. Buvo laiko pakabinti švarkelį ir paslėpti purvinus batus. Kai mamytė išeis į krautuvę, jis išvalys. Spėjo rankas nusiplauti ir vaistų ant kojos užpurkšti. Mama nieko nesužinojo.

Andriukas pasveiko ir grįžo į mokyklą. Vėlyvas sniegas greit ištirpo, pasidarė šilta, ir atkeliavo tikras pavasaris. Andriukas užmiršo roges ir čiuožyklas. Bėgo į lauką žaisti. Užmiršo ir sniegenėlę po langu.

Dieną prieš mamytės gimtadienį, Andriukas išbėgo į kiemą. Sniegenėlė baltavo, iškišusi šviesią galvutę iš po rudų lapų. O kai Andriukas pasilenkė visai arti, jis rado dar kelis žiedus po lapų kepuraitė. Visa puokštė gėlių mamytei! Tai jo gėlės, nes jis jas išsaugojo. Jis gudresnis už senį šaltį ir piktą vėją, neleido jiems nukąsti gėlytės.

Tik gaila nuskinti... Sudžius ir nebeliks... Andriukas nudūmė į rūšį ir atsinešė puodelį su kastuvu. Jis padarys, kaip Dėdė Jurgis. Jis pasodins gėlytę su šaknimis ir žemėmis!

Plačiai šypsodamasis, Andriukas žengė į namus. Tėvelio dar nebuvo. Jis pirmas padavė mamytei gėlę gimtadieniui — ir ne bet kokią, o tikrą, augančią!

Kvepia žemė, rasos laša,
Bitės medų renka, neša.
Juokias gėlės ir saulutė —
Tai vis tau,
Tik tau, Mamute!

TAU, MAMUTE

Danutė Lipčiūtė

Čiulba paukštis, lizdą ruošia;
Obelėlė žiedais puošias.
Linksmas vėjas tulpę supa —
Tai vis tau,
Tik tau, Mamute!

Giedrios mano dienos bėga,
Su šypsniu nakčia užmiegu.
Gera man, rami širdutė,
Kai esi šalia,
Mamute.

SVEIKINIMAS MOTINOS DIENAI

Nijolė Jankutė

Scenoje stovi gėlių krepšelis ir 7 šventadieniškai pasipuošę vaikai.

I (mergaitė): Tiek, kiek danguje žvaigždučių —
Žemėje yra vaikučių!
O kiek pievose gėlyčių —
Tiek yra gerų mamųčių!

II (berniukas): Mamos myli vaikučius —
Didelius ir mažučius.
Net ir tuos, kurie neklauso,
Net ir tuos, kur nesiprausia!

III (mergaitė): Net ir tuos, kur tinginiauja,
Net ir tuos, kur išdykauja...
Kaip jos gali taip mylėti,
Negaliu atsistebėti!

IV (berniukas): Kartais, kai esu negeras,
Mano mama smarkiai baras.
Sako: "Diržą tau paimsiu,
Ir TV dar užrąksiu!"
Bet, žiūrėk, po valandėlės —
Šypsos vėl, lyg pirmos gėlės!

VISI VAIKAI: Kaip ji gali taip mylėti —
Negaliu atsistebėti!

V (mergaitė): Oi, esu aš netvarkinga —
Man tvarkytis nepatinka.
Mama sako: "Ar negėda?
Tavo daiktus pelės ėda!
Iš namų pabėgs tau lėlės,
Knygos, batai, staltiesės!"
Bet jei skauda man pilvuką,
Išipiaunu jei pirštuką —
Mama rūpinasi, glosto...
Ašarėlę man nušluosto...

VISI VAIKAI: Kaip ji gali taip mylėti —
Negaliu atsistebėti!

VI (berniukas): Kaip jūs žinot — aš peštukas!
Ar mergaitė, ar berniukas —
Užkabint visus patinka...
Mama sako: "Taip netinka!
Peštis baisiai negražu!"
Ir... patempia už ausų...
Bet, kai gaunu kaktoj gužą,
Didelį tartum arbūzą,
Mama deda šaltą ledą
Ir pas daktarą tuoj veda.

VISI VAIKAI: Kaip ji gali taip mylėti —
Negaliu atsistebėti!

VII (mergaitė): Aš, kaip žinot, tinginukė.

Dvejetai čia susisukę...

(parodo savo sąsiuvinį)

Tingiu knygą paskaityti,

Tingiu batą nuvalyti,

Tingiu šokti ir dainuoti,

Tik — netingiu pamiegoti!

Ak, jau darosi negera,

Nes mane mamytė bara...

Bet — subarus — pamyluoja

Ir galvelę sušukuoja...

VISI VAIKAI: Kaip ji gali taip mylėti —

Negaliu atsistebėti!

I (mergaitė): Neatrodo jums, vaikai,

Kad mes elgiamės blogai?

V & VII (mergaitės): Jeigu mamos kartais baras,

Tai, kad esame — negeros!

IV & VI (berniukai): Jei mama diržiuką ima,

Tai už mūsų pašėlimą!

V, VII, IV, VI: Būkime nuo šios dienos

Mes geručiai visados!

I, II, III:

Kad mama dažniau šypsotųs,

Nesibartų, nedejuotų!

IV, V, VI, VII:

Būkime labai tvarkingi,

Labai darbštūs ir drausmingi!

VISI VAIKAI:

O dabar — kiekvienas savą —

Pamyluokim gerą mamą!

(Visi pasiima po gėlę ar po puokštę iš krepšelio)

I (mergaitė):

O kad būsime geri,

Tepasako ši graži

(parodo savo gėlę)

Motinos Dienos gėlytė —

Ją nuskynėm Tau, Mamytė!

(Motinos Dienai pritaikytai dainai skambant, visi vaikai nulipa nuo scenos ir išdalina gėles mamytėms.)

MIŠKE

Linda Stačiokaitė

— Mama, mama! —
suriko Mikas, — Sauliaus nerandu, visur ieškojau. Jo nėra!

Miko mama susirūpino, bet nieko nesakė. Visi dar kartą patikrino, ar tikrai Sauliaus nėra jų tarpe. Mikas pradėjo verkti. Jis nerimo, nes dar niekas nepradėjo jo draugo ieškoti. O paklysti Aliaskos miške labai pavojinga. Saulius numirs iš šalčio ir bado, nežinos, kaip apsisaugoti.

Eskimukas Mikas pasileido į mišką pats Sauliaus ieškoti. Jis bėgo ir šaukė, manydamas, kad Saulius kur netoli.

Saulius nežinojo, kaip ilgai jis miegojo. Nubudęs, atsiatojo ir apsidairė. Žmonių nebebuvo. Aplink tylu — tik medžiai ir sniegas. Jis bandė ieškoti pėdsakų ir pamatė kelias skyles. Išsigandęs, berniukas pradėjo bėgti ir šaukti: "Kur jūs, kur jūs? Aš čia, čia!"

Abu berniukai bėgo ir šaukė. Pavargę, sustojo. Pradėjo temti. Nė vienas dabar nebežinojo, į kurią pusę bus medžiotųjų stovykla. Ar kas nors ateis jų ieškoti? Gal vilkai pirmiau atras?...

Medžiotųjų stovykloje vyrai jau organizavosi paklydusių ieškoti. Jie gerai žinojo, kaip lengva prarasti kryptį sniege. Jie išėjo grupelėmis — po tris į visas puses.

Uždusęs ir išsigandęs, Saulius atsirėmė į medį. Jo skruostais riedėjo ašaros. Ką jam dabar daryt? Nieks neatsiliepia. Kas bus, jei kas jį užpuls?

Staiga visai netoli sugirgždėjo sniegas. Berniukas sustingo. Net kvėpuoti bijojo. Trakstelėjo medžio šakos ir — kažkas išlindo.

— Mikai! — sušuko Saulius. — Ačiū, ačiū, kad mane radai! Einam namo, einam.

Ir Mikas nudžiugo, pamatęs savo draugą. Bet jis staiga nuliūdo ir nuleido galvą.

— Sauliau, aš nežinau, kaip grįžti. Aš paklydau. Tavęs ieškojau ir nežiūrėjau, kur einu...

Saulius nurijo ašaras.

— Atsisėskim, greičiausia mus tuoj ras. Vis vien smagiau, kad esam kartu, — tarė jis Mikui.

Berniukai atsisėdo sniege tarp medžių. Laukė, laukė, bet niekas nepasirodė. Jau buvo tamsu.

— Sauliau, statykim sniego namą. Mes čia sušalsim naktį. Name bus šilčiau, galėsime miegoti.

Saulius sutiko. Abu ėmė saujas sniego ir pradėjo statyti.

Iškotojai, neradę berniukų, grįžo į stovyklą. Tamsoj vis vien nieko nematys.

— Praneškim per radiją, — pasiūlė Miko mama. — Nieko nebus. Turim ieškot pagalbos. Atsiųs lėktuvą — gal taip ras...

(Bus daugiau)

NEPAPRASTAS SVEČIAS

Rasa Šilėnaitė

— Ši kartą, kudliau Juozapai, esu tikras, kad mano formulė veiks, — tarė daktaras Palubeckas ir šyptelėjo.

Kudlius Juozapas jau buvo girdėjęs šią naujieną bent septyniolika kartų, bet jis vis tiek linksmai sučirškėjo ir pašoko ant laboratorijos stalo. Tai labai svarbi naujiena, nes jiedu jau visus metus maišo bonbonus iš Translibonijos kisieliaus ir ligi šiol jiems labai nesisekė. Bet dabar jie turėjo vandimbiero žolės. Bonbonai kaip ir padaryti. Abu laimingi puolė prie darbo.

Bet vos jie spėjo imti maišyti ir ragauti, kai suskambėjo durų skambutis. Kudlius Juozapas, būdamas prie lango, žvilgtelėjo laukan — ir vos nuo stalo nenuvirto! Prie durų stovėjo nedidelis senukas ilga, žila barzda. Jis buvo apsitaissęs nepaprastais margais drabužiais ir vilko maišą, į kurią būtų pats tilpęs. Pamatęs kudlių, jis nusišypsojo ir sušuko:

— Ar neįsileisit seną keleivį, seno draugo seną draugą?

— Kas ten, kudliau? — paklausė daktaras. — Įleisk!

Tai išgirdęs, senukas pats atsidarė duris ir save įsileido vidun. Tuoju puolė spausti daktaro ranką ir ją sveikinti.

— Kaip gera Jus pagaliau sutikti! — jis vos nešaukė. — Ale, tiek daug Petrušis man apie Jus yra pripasakojęs. O Jūs būsite puikusias kudlius Juozapas! Na, tai garbė man senam, na, tai garbė. Kaip malonu, kaip malonu. Petrušis nebūtų tikėjęs, kad pagaliau Jus sutiksiu!

— Labai malonu, — mandagiai atsiliepė daktaras, galvodamas, iš kur jis pažįsta koki nors Petrušį. Pavardės visai neatsiminė. — Tai kur Petrušis dabar gyvena? — pasiteiravo. — Seniai iš jo esu girdėjęs. Kaip jis laikosi?

— Negirdėjote? Petrušis pernai mirė, amžiną atilsį. Puikus žmogus, Petrušis, puikus žmogus. Labai Jus gerbė. Puikus žmogus. Geras draugas. Prieš mirtį jis man sakė: "bičiuli, jei galėsi, aplankyk daktarą Palubecką ir kudlių Juozapą". Sakiau gerai, gerai, Petruši, nesirūpink, aplankysiu, ir štai šiandien pro šalį einu, laiko turiu...

— Na, gerai, kad užsukote. Petrušio draugas čia kaip namie, — įsiterpė daktaras, vis galvodamas, kas tas Petrušis. — O kur pats nakčiai būsi apsistojęs?

— Kad tik ši rytą atvykau į Jūsų garbingą miestą ir tuojau pas Jus atskubėjau. Pagalvojau, e, nakvyne apsirūpinsiu vėliau. Svarbiau aplankyti senų draugų draugus.

— Tai būtinai pas mus nakvokite.

— Oi, negaliu. Negaliu Jūsų taip apsunkinti.

— Nėr čia ko varžytis. Vietos turime, Petrušio draugui nepavydime.

— Na, jeigu taip, tai gerai, — sutiko seniukas. — Pasakykite, kur daiktus pasidėti, — ir nieko nelaukęs, senukas tuoj pat išsitrinko patogų kampą ir ėmė išsipakuoti. Išsipakavęs, atsisėdo ant laboratorijos stalo — vos į Translibonijos kisielių neatsisėdo — ir ėmė pasakoti daktarui Palubeckui ir kudliui Juozapui savo nuotykius.

— Jūs žinote, ar ne, kad aš toli esu keliavęs. Net Afrikoje buvau. Raganių asmeniškai pažįstu.

— Nejaugi! — įterpė daktaras.

— Trrrrrrrrrr, — pridėjo kudlius.

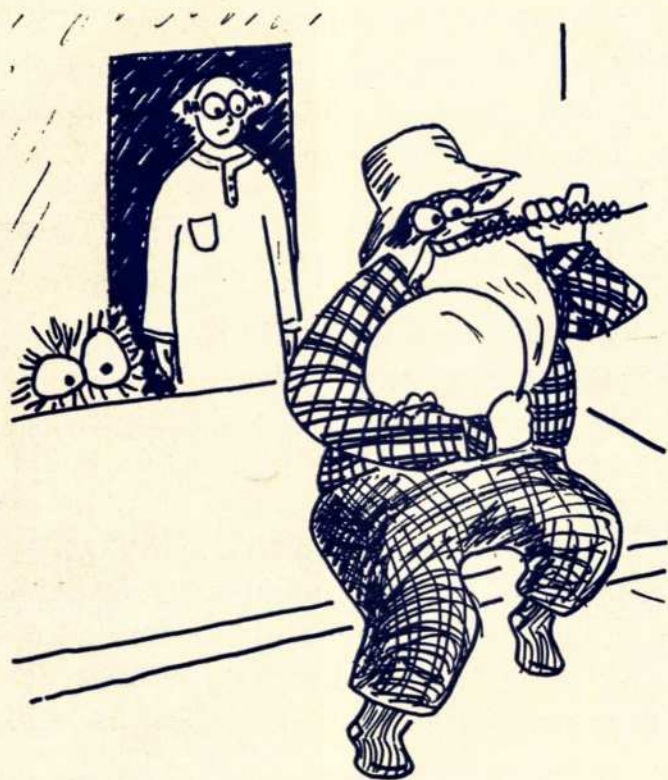
— Taigi, pažistu. Ir ne eilinių raganių, o Didįjį Vidurio Afrikos Garbingos Raganių Brolijos Vyriausiąjį Vadą.

Daktaras ir kudlius, nežinodami, ką daryti, tokį dyvą išgirdus, tik palingavo išmintingai galvas.

— Ir dramblius esu medžiojęs. Kad būtumėt matę, nebūtumėt tikėję, kokį didelį nušoviau!

Senuko nuotykių atpasakojimas užtruko iki vakaro. Būtų dar ilgiau pasakojęs, bet daktaras pasiūlė vakarienės. O po vakarienės jau buvo tamsu, pervėlu bonbonus dirbti ar pasakų klausyti. Tai visi nuėjo gult.

Sekantį rytą, kai daktaras Palubeckas pabudo, rado senuką prie stalo — laimingai kramtantį paskutinę vandimbiero žolę! O dar bonbonai nebaigti! Na, ir ką dabar daryt? Daktarui net žadą užėmė.

— Jis duryse tik stovėjo išsižiojęs. Senukas, pamatęs jo veidą, sušnabždėjo:

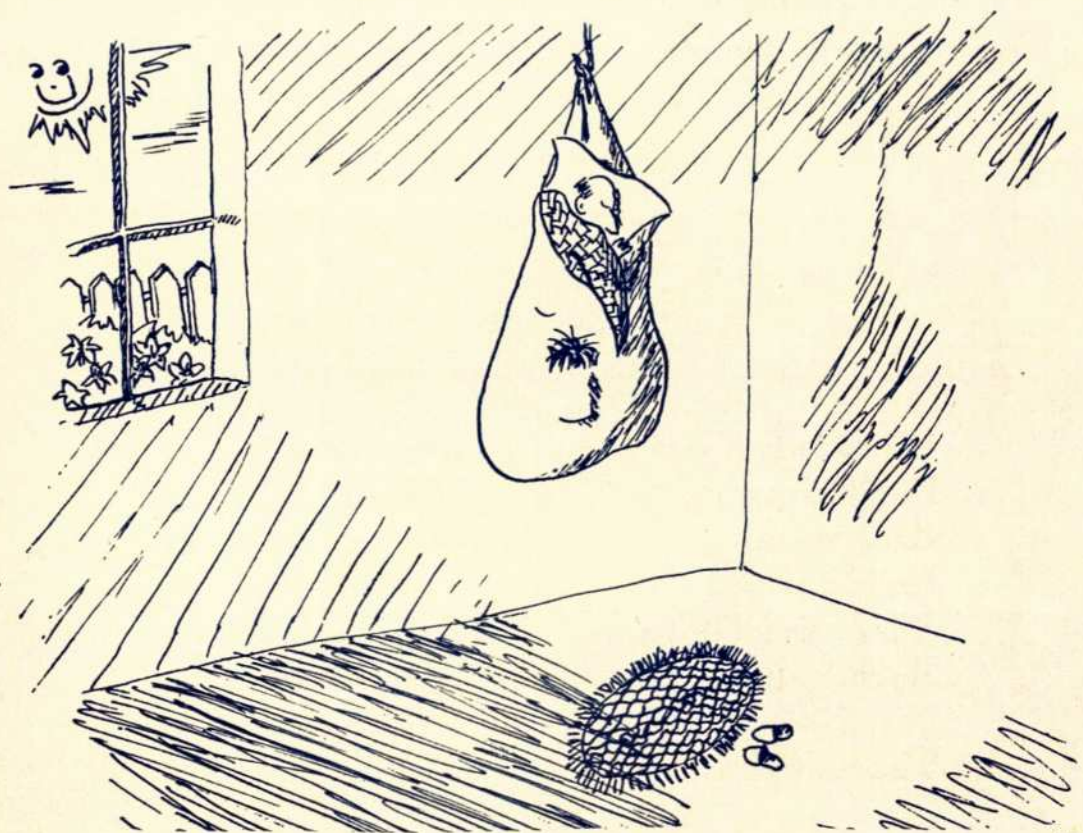
— Jūs dar nebuvote atsikėlęs, tai pats susiradau pusryčių.

— O Jūs, gerbiamasis pone, turite dešimt minučių išsikraus-
tyt iš mano laboratorijos! Jūs ką tik suvalgėt mano vandimbiero
žolę, iš kurios gaminu saldinius. Lauk! — ir daktaras, susirau-
kęs, kaip pats Perkūnas, pamojo durų link.

Senukas pabalo.

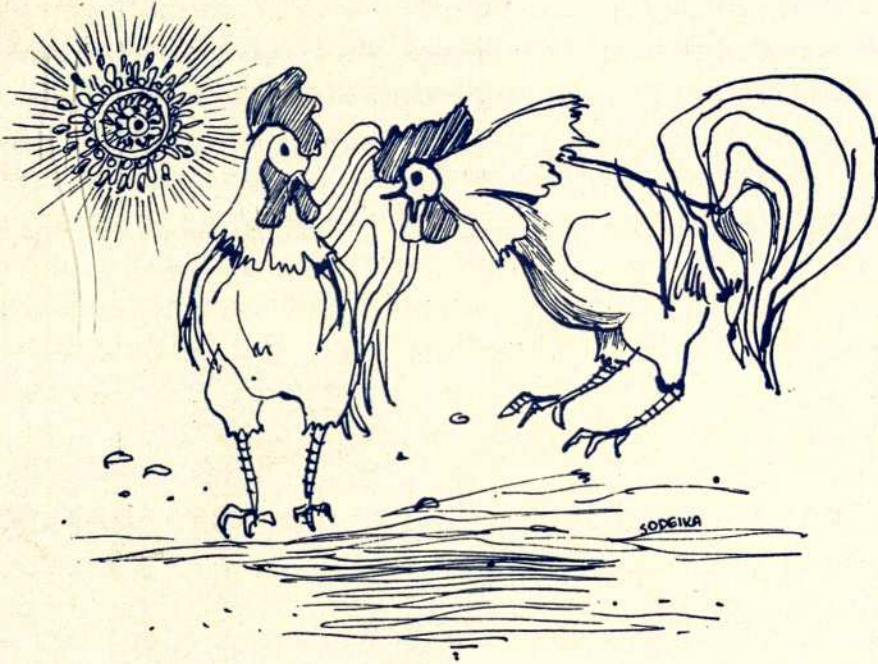
— Vaje, ką aš padariau! Kaip atmoku Jums už Jūsų gera-
širdiškumą! — jis suaimanavo ir ėmė knistis savo maiše. — Va,
ką radau! — pagaliau sušuko ir ištraukė mažą sidabrinę bonku-
tę, kurią išpaudė daktarui į rankas. — Štai Jums paslaptingas
džiunglių aromatas, kurį iš Afrikos parsivežiau. Pamėginkite —
manau, kad tiks net geriau, negu vandimbiero žolė.

Daktaras Palubeckas ir kudlius Juozapas atsuko dangtelį
pauostyti aromata, o kai vėl pakėlė akis, senukas buvo išnykęs su
visu savo maišu. Gerai apžiūrėję visus kambarius ir bijūnų daržą,
jo nerado. Tada nutarė pabaigti bonbonus, kol dar nebuvo per-
vėlu. Jų dideliame nustebimui, paslaptingasis aromatas tikrai pui-
kiai tiko. Bonbonai buvo pagaminti laiku. Bet iki šios dienos, nei
daktaras Palubeckas, nei kudlius Juozapas nežino, kas tas senu-
kas buvo, nei iš kur jis atsirado. Kaip jūs manote?

OI, TAI BUVO!

Ritonė Jotvingytė

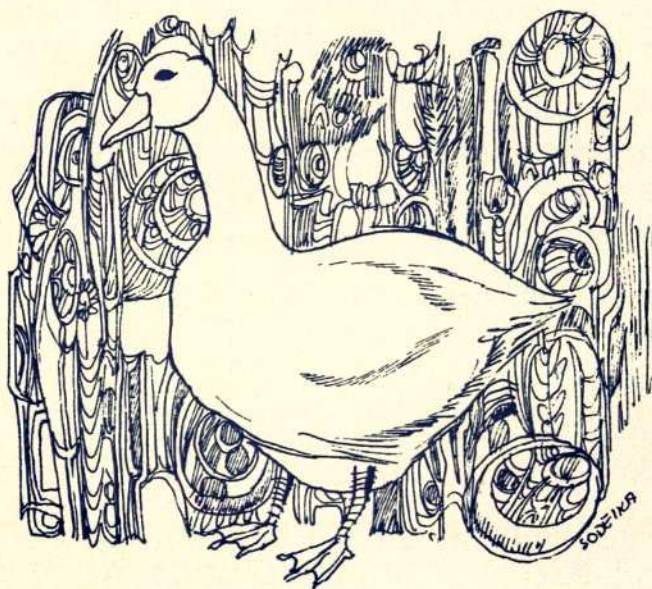
Už skiedryno,
Pas kaimyną,
Kėlė karą
Gaidžiai du!
Viens prieš kitą,
Ramta-drita,
Net dulkėjo —
Tai baisu!

Ir kudakė
Višta sakė:
— Kud-ku-da-ku,
Kud-ku-du —
Dvi iš karto
Akis varto
Pelėdienė:
Ū-ū-ū.

O prie kūdros,
Labai gudrios
Susitarę
Šiu-šiu-šiu,
Antys rėkė:
— Malonėkit
Paklausyti
Šių kalbų!

Oi, tai buvo:
Iš liežuvio
Genys šiaudą
Snapeliu,
Kol ištraukė,
Žąsys šaukė
Ir gugėjo:
— Gu-gu-gu.

**Paukščių bylos
Darės tylios.
Naktis —
Motina sapnų
Degė žvaigždę,
Dangaus raidę
Tol-toli
Virš debesų.**

**O kai tiesė
Žalsvą šviesą
Mėnuo liepon
Tarp šakų,
Merkės akys
Ir kudakės,
Ir pelėdos
Po lapu.**

Gal nežinojai . . .

Skiedrynas — vieta, kur medžius kapoja; kur yra daug skiedrų, mažų medžio gabaliukų.

Kūdra — duobė pilna vandens.

Višta, gaidys, antys, žąsis — naminiai paukščiai, kuriuos ūkyje laiko.

Pelėda — didelis laukinis paukštis, kuris mato naktį bet ne dieną. Žmonės manydavo, kad pelėda labai protinga.

Genys — mažas laukinis paukštis, kuris medžius kala, ieškodamas vabalų.

KELIONĖ Į PASAKŲ PASAULĮ

Renė Rasa

II

Tada Astytė pamatė, kad apie aikštę, tarp krūmų, stovėjo daug dailių namukų. Vieni jų buvo didesni, kiti mažesni, bet tokių gražių ji niekada dar nebuvo mačiusi.

Vienas namukas buvo panašus į malūną. Prieš jį stovėjo dvi žąsys, plačiai išžergusios kojas. Jos plasnojo sparnais ir kėlė vėją, kuris suko malūno sparnus. Pro mažas dureles ten ir atgal į malūną landžiojo baltos pelytės. Įlisdavo jos greitai, bet atgal grįždavo pamažu, tempdamos po maišelį miltų. Miltus krovė į didelio riešuto kevalą. Prie kevalo tupėjo katinas ir saugojo darbininkes. Katinas joms nieko nedarė, tik tingiai laižėsi ir žiovavo. Bet pelytės jo saugojosi ir stengėsi nuo jo greit pabėgti.

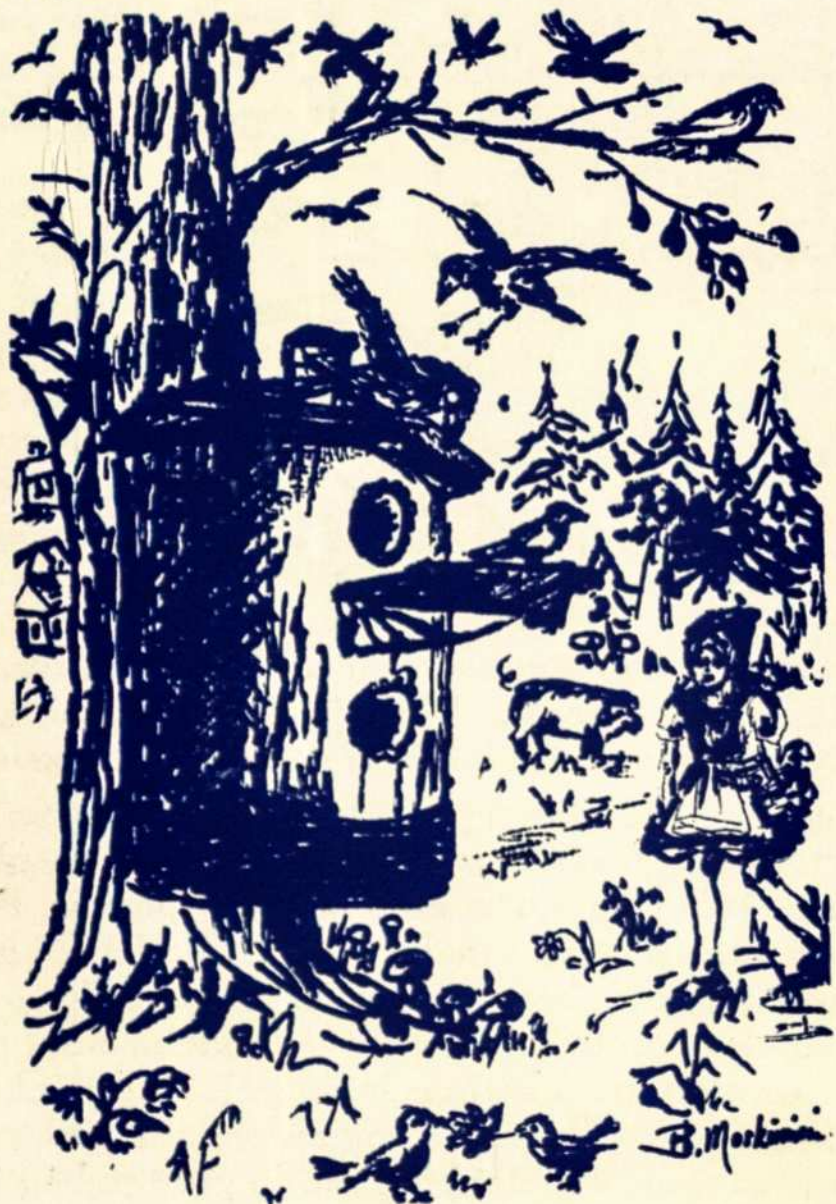
— Pelytėmis ne visada galima pasitikėti. Jos mėgsta viską graužti, — nusijuokė laumė.

Šalia malūno stovėjo kitas namas, daug didesnis. Jis atrodė kaip inkilas.

— Kas čia gyvena? — paklausė Astytė.

— Tai dvylikos brolių juodvarnių namas. Dieną jie kerta mišką ir ruošia kurą, o naktį virsta juodvarniais ir grįžta čia nakvoti.

— Vargšai broliai!

— Jie ne vargšai... Jiems patinka miško darbas, o kai tampa juodvarniais, didžiuojasi savo žvilgančiomis plunksnomis.

— Aš pažįstu tą mergaitę, — staiga sušuko Astytė, — tai Raudonkepuraitė!

Takeliu iš miško ėjo ta pati mergaitė, apie kurią Astytei senelis skaitė knygutėje. Ji nešėsi pintinėlę grybų.

— Labas, Astyte, — eidama pro šalį pamojo mergaitė ir nuskubėjo prie namuko, kuris atrodė kaip grybas.

— Jos laukia senelė, kad galėtų pradėti virti pietus, — paaiškino laumė. — Raudonkepuraitė labai mėgsta grybauti ir kiekvieną dieną parsineša pilną pintinėlę grybų.

— O kur vilkas? — baukščiai paklausė Astytė.

— Jis turbūt su lape ginčijasi, kuris jų gudresnis, — nusišypsojo laumė.

— O ką jie daro? — parodė Astytė į tris paršiukus, besivoliojančius ant žemės.

— Jie lygina lapus, iš kurių daromos knygos. Matai tuos žvirblius? — parodė laumė į viršų.

Astytė pakėlė akis. Du žvirbliai skrido snapukais laikdami didžiulį lapą. Vienas jį laikė iš vieno šono, kitas — iš kito. Kai buvo virš tos vietos, kur vartėsi paršiukai, palaido lapą. Jis nukrito ant žemės. Vienas paršiukas tuojau parvirto ant šono ir pradėjo voliotis, lygindamas ir tiesindamas lapą. Kai ant lapo nebuvo jokios raukšlės, atkrypavoantis ir, nutvėrusi jį savo plačiu snapu, pradėjo tempti prie pačio didžiausio namo.

— Kas ten? — susidomėjo Astytė.

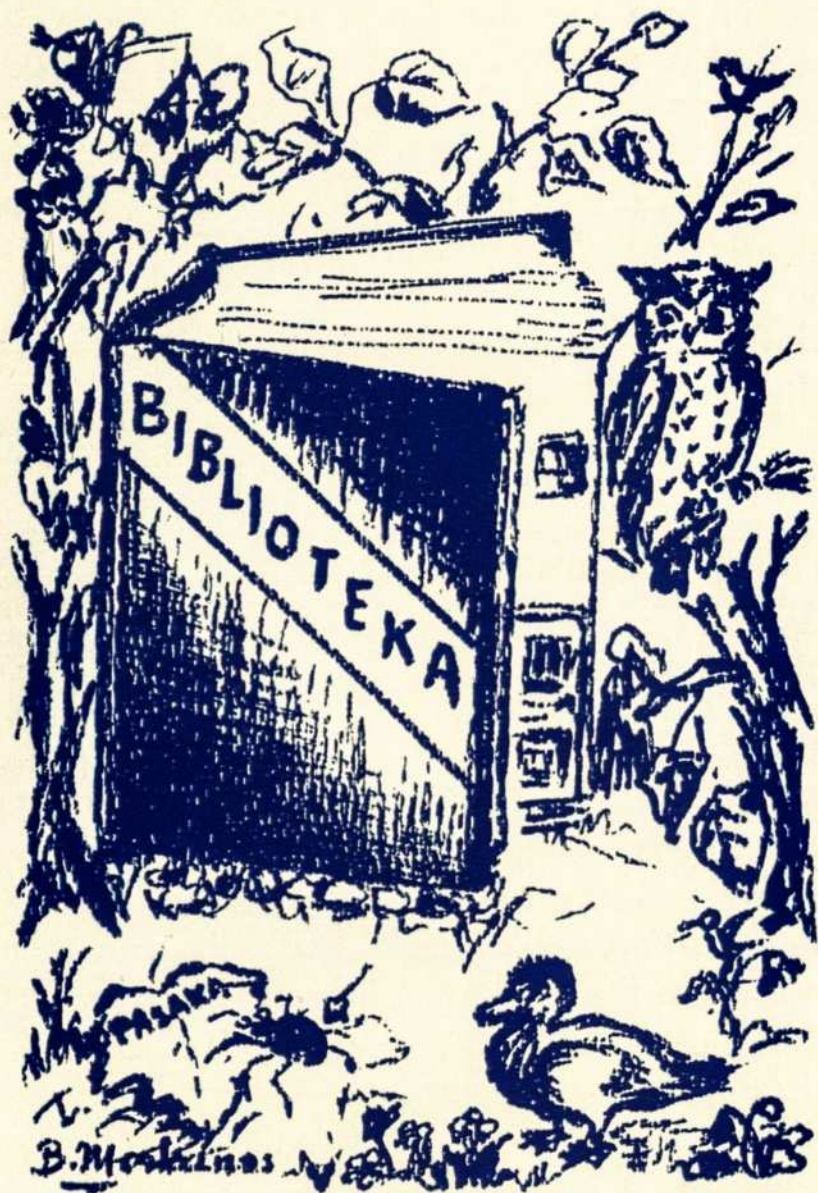
— Ten biblioteka, — atsakė laumė.

— Ar čia visi moka skaityti? — nustebo Astytė.

— Žinoma, — nusijuokė laumė, — ne tik skaityti, bet ir rašyti. Visos pasakos, kurias tau senelis pasakojo, yra mūsų užrašytos. Tą darbą dabar tvarko pelėda ir voras. Kiekvienas, kuris turi pasaką, pasako ją pelėdai. Pelėda viską atsimena, nes ji labai protinga. Tada ji pasišaukia vorą ir liepia užrašyti.

— Bet kur mano senelis girdėjo tas pasakas? — paklausė Astytė.

— Jas gali kiekvienas girdėti, kas tik moka klausyti. Jas visą laiką čirškia žvirbliai, gieda kiti paukščiukai, loja šunys, ir miauksi kačiukai. Visi gyvulėliai pasakoja pasakas. Tik ne visi žmonės klauso. Todėl ne visi ir žino tiek pasakų, kiek tavo senelis.

— O aš ar moku klausytis pasakų? — susidomėjo Asytė. Bet tuo tarpu atbėgo uždusęs meškiukas:

— Geroji laume, geroji laume, jau laikas, mes paveluosim...

— Tiesa, Rudnosiuk. Astyte, tu turi grįžti namo. Tavo mamytė, neradusi tavęs, labai išsigąs.

— Bet aš dar ne viską mačiau, — nusiminė mergaitė.

— Nematei, bet žinai, kur ieškoti. Kiekvienoj knygutėj rasi pasakų pasaulį.

— Ar aš galėčiau ir vėl kada čia sugrįžti? — nedrąsiai paklausė Astytė.

— Tiems, kurie tiki, pasakų pasaulio vartai visada atidari, — atsakė laumė ir ištiesė savo auksinę lazdelę. Jos viršūnėje žvaigždutė sužibo taip skaisčiai, kad Astytė net prisimerkė. Ji pajuto lyg ir vėjelio pūstelėjimą. O kai atsimerkė, sėdėjo savo kambarėlyje. Tik ant jos kelių nebebuvo meškiuko.

— Rudnosiuk, kur tu? — nusigando Astyle. Bet jai niekas neatsakė.

— Rudnosiuk, nepalik manęs, aš myliu tave, — pradėjo verkti mergaitė.

— Neverk, Astyle, ir aš tave myliu, — išgirdo ji Rudnosiuko balsą.

— Kur tu pasislėpei, Rudnosiuk? — klausė Astyle ir pradėjo jo ieškoti po visą kambarį.

— Aš likau pasakų pasauly, Astyle. Tu galėsi mane ten aplankyti.

— Bet aš noriu tave čia turėti!

— Turi, tik atsiversk knygutę. Ten rasi ne tik mane, bet visą pasakų pasaulį ir jo gyventojus. Ir pamatysi tai, ko dar nematei. Tu mane myli, todėl aš visad būsiu gyvas. Dabar ir kiti vaikai galės manimi džiaugtis, jei tik atsilankys į pasakų pasaulį.

Kambaryje buvo tylu. Astyle dabar neliūdėjo. Ji suprato, kad ne tik Rudnosiukas, bet visas pasakų pasaulis yra jos.

Kai mama grįžo namo, rado Astyle bemiegančią kėdėje su knyga ant kelių. Ji pastebėjo, kad mergaitė nebežaidžia su meškiuku. Ir sekančią dieną ji ne ėmė meškiuko, nei dieną po to.

— Kur tavo Rudnosiukas, Astyle? — paklausė mama.

— Pasakų pasauly, mamyte. Aš kasdien pas jį nubėgu.

ar žinai?

paruošė Jurgis Joga

1. Kas buvo pirmasis PLB pirmininkas? (3 taškai)
2. Kas parašė Amerikos nepriklausomybės raštą? (5 taškai)
3. Visi jodo, niekas nepašeria. (5 taškai)
4. Moteraitė vienkojaitė, šimta rūbų dėvi.
5. Koks Lietuvoje storiausias medis? Aukščiausias? (10 taškų)

Gegužės mėnesio galvosūkių atsakymus siųskite:

TAŠKŲ BANKAS
85 House Drive
Akron, Ohio 44319

Balandžio galvosūkio atsakymai: 1. gegutė, 2. anga, 4. rodyklė, 5. skilvis,
3. gandas, 6. strazdai, 8. mielai.

1. Kas yra tuščioj kišenėj? iekon
2. Važiuoja, važiuoja, apsisuka — kelio nebėra. vaslai
3. Po koku medžiu kiškis slepiasi, kai lyja? po piuląš
4. Niekas nemato, bet visi girdi. asida
5. Neturi kojų, bet bėgsi, bėgsi, ir nepagausi. isvuž
6. Be ko niekas negali būti? be dravo

Atsakymai čia parašyti. Tik pagalvok.

GUDRUOLIS

užrašė Marija Gražina Valaitytė
pagal močiutės V. Valaitienės papasakotą pasaką

Graži raiboji vištelė išperėjo devynis viščiukus. Net tris savaites pintinėje ant kiaušinių ištupėjo.

Vieną vasaros rytą ūkininkė atidarė vištų namelio šonines duris. Ji išleido į lauką Kuodę su visais gražučiais viščiukais. Pabėrė kelias saujas kruopų ir varškės trupinių. Ilgas indelis vandens stovėjo čia pat. Vištos šeimynėlė tuoj bėgo prie pusryčių.

— Klap-klap-klapat! Klap-klap-klapat, — klapsėjo Kuodutė džiaugsmo pilna širdele. Ji su savo būreliu jau traukė takučiu, numintu nuo vištidės į prūdą.

— Klap-klap-klapat! Klap-klap-klapat! — klapsėjo viščiukai, eidami pasivaikščioti.

Smarkiausi iš visų viščiukų buvo rudasis Čiekutis, pilkasis Kukuliukas ir juodoji Pūkutė. Jie buvo tokie drąsūs, kad mama Kuodutė turėjo labai garsiai klapsėti, juos pašaukti pas save. Jie po sparnu lįsti neskubėjo.

— Klap-klap-klapat. Klap, vaikučiai, klap, mažučiai. Čia prie kūdros, prie krūmelių yra skanumynų... Krrrrkt! Žiūrrrrėkit!

Kuodė kaptelėjo snapu muselą, rodydama vaikams, kaip skanumynų pasigauti.

— Kad-kad-kad, vaikučiai, — aiškino višta ir išspiovė muselą ant tako. Viščiukai kapt, kapt ir sulesė. Pasistiepę žiūri į mamos snapą. Prašo daugiau.

— Čiek-čiek-čiekšt, skanu, skanu.

— Karkt-karkt, pasigaukit.

Bet žiūri Kuodė — takeliu nuo prūdo kažinkas atšokuoja. Jau visai arti!

— Klap-klap-klapat! Po sparnais, vaikučiai. Čiekuti, Kukuliuk, Pūkute!

Antrą kartą raginti nereikėjo. Išsigandę viščiukai palindo po sparnais.

— Iš kurrr tu? — paklausė vištelę nepažįstamo svečio ant tako.

— Aš čia gyvenu. Einu pasivaikščioti, — atsakė tas ir išvertė dideles akis.

— Kad tu kur surrrrugtum! Klap-klap, išgąsdinai!

Iš po Kuodutės sparno išlindo juodoji Pūkutė, o paskui ir pilkasis Kukuliukas.

— Karr! Atsargiai! — pasipūtė Kuodė.

— Čiek-čiek-čiekšt! Kas tu toks? — paklausė Kukuliukas nepažįstamojo.

— Ar aš? Aš varliukas.

— Ką tu čia darai?

— Valgau museles.

— O kur tavo mama? — įsikišo Pūkutė.

— Nežinau. Kas yra mama?

— Va, čia mano mama, — parodė vištytė, prisiglaudus prie Kuodės sparno.

— Ar girrrdėjot? Savo mamos nepažįsta! Kad jis šitoj baloj prigerrrrtų, — supyko Kuodė, ir kaptelėjo varliukui snapu.

— Oi-oi-oi! Skauda! — suriko varliukas plonu balseliu. — Darykit ką norit su manim, tik nemeskit į vandenį. Sušlaps mano žalios kelnytės! Ai-ai-ai!

— Mesim, karrkt, mesim! — pyko višta.

— Mesim, čiekšt, mesim! — pyko viščiukai.

Višta pagriebė varliuką, išibėgėjo ir — pliumpt į prūdą!

Varliukas pasinėrė. Vanduo subangavo, ir jis vėl iškilo.

— Ačiū, ačiū, — juokėsi varliukas. — Čia mano namai!

Gemini erdvėlaivis
Arūnas Banionis, 10 m.
Los Angeles, Calif.

PAVEIKSLŲ paroda

Lelija
Asta Motušytė, 8 m.
Chicago, Ill.

Velykos Floridoje
Rūta Jurgelaitė, 10 m.
St. Petersburg, Fla.

Lietuvaitė
Eglė Šukytė, 11 m.
New York

Raketa kyla
Stasys Janušas, 7 m.
Brentwood, N. Y.

Greitoji mašina
Audrius Barzdukas, 7 m.
Falls Church, Va.

MES VAIDINAME

Ottawa,

Kanada

“Vilniaus įkūrimo legendą” parašyta A. Paškevičienės, suvaidino šeštadieninės mokyklos mokiniai, Ottawa. Prieky — Romas Pavilionis, Gediminas — šalia jo bajorai.

K. Donelaičio

mokykla,

Washington

Šiame paveiksle matome Laimą Puzinauskaite, kuri buvo K. Donelaičio mokyklos vasario 16-tos d. programos pranešėja. Už jos kabo keli mūsų piešimo konkurso laimėtojų paveikslai. Šalia Laimos, už užuolaidų, stovi trys mūsų mokytojos ir sėdi keli mokiniai. (*Daina Penkiūnaitė*)